

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 493/2024-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Rudolfom Fajbíkom, Dobšinského 14, Banská Štiavnica, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/83/2021 zo 7. februára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 29. mája 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Žiar nad Hronom pod sp. zn. 19C/9/2019 sa sťažovateľ podanou žalobou domáhal, aby súd nahradil prejav vôle žalovanej [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“) ponúknuť mu na predaj tam bližšie konkretizované nehnuteľnosti. Svoj nárok odôvodnil tým, že je jedným zo spoluvlastníkov sporných nehnuteľností, pričom došlo k porušeniu jeho predkupného práva podľa § 140 Občianskeho zákonníka. Žalovanú (kupujúcu) preto v zmysle § 603 ods. 3 Občianskeho zákonníka vyzval, aby mu príslušný spoluvlastnícky podiel ponúkla na predaj

za rovnakých podmienok, ako ho sama nadobudla kúpnu zmluvou uzavretou 23. mája 2016 s predávajúcim [REDAKOVANÉ]. Vzhľadom na absenciu akejkoľvek reakcie žalovanej sťažovateľ navrhol, aby súd prvej inštancie nahradil prejav jej vôle na uzavretie kúpnej zmluvy.

3. Rozsudkom č. k. 19C/9/2019-53 z 15. októbra 2019 okresný súd žalobe sťažovateľa vyhovel a nahradil prejav vôle žalovanej na uzavretie kúpnej zmluvy.

4. O odvolaní žalovanej rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 11Co/30/2020 z 10. decembra 2020 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), ktorým rozsudok okresného súdu zmenil podľa § 388 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že žalobu sťažovateľa zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodil z § 421 ods. 1 písm. c) CSP, namietajúc nesprávne právne posúdenie otázky, či bol ako podielový spoluvlastník *„oprávnený požadovať nahradenie prejavu vôle na uzavretie kúpnej zmluvy iba v rozsahu pomernej časti spoluvlastníckeho podielu nadobúdateľa, pripadajúcej na jeho spoluvlastnícky podiel (teda nie v rozsahu celého podielu bez ohľadu na to, koľkí z oprávnených spoluvlastníkov svoje predkupné právo uplatnili)“*. Za rozdielnu rozhodovaciu prax najvyššieho súdu v tejto otázke označil rozhodnutia sp. zn. 2Cdo/91/2008, 7MCdo/1/2013 a 8Cdo/124/2018.

6. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľa zamietol ako nedôvodné podľa § 448 CSP a žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

6.1. Konštatoval prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP vzhľadom na rozdielne riešenie vymedzenej dovolacej otázky v judikatúre najvyššieho súdu. Uviedol, že v rozhodnutí sp. zn. 7MCdo/1/2013, na ktorého závery sa odvolával sťažovateľ, najvyšší súd neriešil otázku, či má opomenutý spoluvlastník nárok len na pomernú časť predaného podielu podľa veľkosti svojho vlastného spoluvlastníckeho podielu, alebo na celý podiel zodpovedajúci predmetu prevodu, ale zaoberal sa otázkami posudzovania ponuky z predkupného práva (jej určitosti a jasnosti) a písomného oznámenia o akceptovaní ponuky bez zaplatenia kúpnej ceny. Svoj názor na správne riešenie otázky nastolenej sťažovateľom v prejednávanej veci (ktoré sťažovateľ považuje za správne) vyslovil senát najvyššieho súdu len nad rámec odôvodnenia svojho rozhodnutia (ako *obiter dictum*), a to bez relevantného právneho podkladu. V rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/91/2008 a 8Cdo/124/2018, naopak, najvyšší súd dospel zhodne k záveru, že spoluvlastník, ktorý sa domáha svojho nároku, má právo len na pomernú časť pripadajúcu na jeho podiel. Ak má tento spoluvlastník záujem o celý prevedený podiel, musia s tým vysloviť súhlas ostatní podieloví spoluvlastníci. Uvedené riešenie dovolací súd považoval za správne aj v prejednávanej veci sťažovateľa, preto konštatoval nedôvodnosť jeho dovolania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti atakujúcej napadnutý rozsudok najvyššieho súdu namieta, že:
a) dovolací súd porušil jeho základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a taktiež právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak vec nepostúpil veľkému senátu najvyššieho súdu, pričom týmto postupom nerešpektoval príslušnú judikatúru, podľa ktorej senát najvyššieho súdu nemusí výnimočne vec postúpiť veľkému senátu iba za situácie, ak existuje ustálená rozhodovacia prax alebo ide o judikatúrny excés. V prípade sťažovateľa však nemožno

uvažovať ani o jednom z týchto prípadov, keďže v čase rozhodovania najvyššieho súdu existovala o sťažovateľom nastolenej dovolacej otázke rozdielna judikatúra (tri rozhodnutia najvyššieho súdu); b) najvyšší súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal so všetkými zásadnými argumentmi uplatnenými v dovolaní. V rámci dôvodov napadnutého rozsudku nevysvetlil, čo je zmyslom a účelom § 140 Občianskeho zákonníka. Nevzal pritom do úvahy, že podieloví spoluvlastníci nedostali ponuku na predaj podielu a podstatná väčšina z nich nemala ani vedomosť o možnosti využiť predkupné právo. Najvyšší súd zároveň neodpovedal ani na podstatnú otázku sťažovateľa, či sú práva a povinnosti podielových spoluvlastníkov rovnaké aj v prípade, ak ponuku nedostanú;

c) sťažovateľ je presvedčený, že zákon neobmedzuje jeho predkupné právo na pomernú časť prevádzaného podielu, a rovnako mu neukladá ani povinnosť uzatvárať dohodu o výkone predkupného práva s ostatnými podielovými spoluvlastníkmi. Podľa rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 7MCdo/1/2013, ako aj odbornej literatúry majú právo celý podiel ponúknutý na predaj kúpiť tí spoluvlastníci, ktorí svoje predkupné právo uplatnia, teda prirastú im aj podiely pasívnych spoluvlastníkov. Pokiaľ predkupné právo uplatní len jediný spoluvlastník, prirastú mu podiely všetkých ostatných spoluvlastníkov tak, ako to bolo aj v prípade sťažovateľa. Nesúhlasí preto s tvrdením najvyššieho súdu, že sa snažil nadobudnúť celý spoluvlastnícky podiel žalovanej za cenu porušenia predkupného práva ostatných dotknutých spoluvlastníkov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým bolo ako nedôvodné zamietnuté dovolanie sťažovateľa.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy:

9. Ústavný súd považoval za potrebné vysporiadať sa v prvom rade s namietaným porušením základného práva na zákonného sudcu, pretože ak by sa potvrdilo, že najvyšší súd mal v predmetnej veci aplikovať § 48 ods. 1 CSP, znamenalo by to, že najvyšší súd nerozhodoval podľa zásadnej, rozhodujúcej právnej normy s dôsledkami pre základné právo na súdnu ochranu a právo na zákonného sudcu (m. m. II. ÚS 332/2018, III. ÚS 46/2020). V zmysle zásady minimalizácie zásahov do súdnej moci by potom ústavnému súdu ani neprislúchalo vyjadrovať sa k samotnému meritu spornej právnej otázky.

10. Sťažovateľ vidí porušenie uvedeného základného práva v tom, že konajúci senát 6 C nepostúpil vec veľkému senátu občianskoprávneho kolégia napriek existencii konkurujúcich rozhodnutí dovolacieho súdu o nastolenej dovolacej otázke. Je pritom presvedčený, že ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu o sformulovanej právnej otázke nemôžu reprezentovať rozhodnutia sp. zn. 2Cdo/91/2008 a 8Cdo/124/2018, rovnako ako judikatúrny exces nepredstavuje rozhodnutie sp. zn. 7MCdo/1/2013 (vznievajúce v prospech sťažovateľa).

11. Úlohou ústavného súdu preto bolo posúdiť, či procesný postup najvyššieho súdu, v dôsledku ktorého predmetná vec nebola postúpená na rozhodnutie veľkému senátu napriek sťažovateľom

tvrdenej existencii rozdielnej judikatúry najvyššieho súdu o tej istej otázke, možno považovať za ústavne súladný.

12. Z § 48 ods. 1 CSP vyplýva senátu najvyššieho súdu povinnosť postúpiť vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu, ak pri svojom rozhodovaní dospeje k právnenému názoru, ktorý je odlišný od právneho názoru, ktorý už bol vyjadrený v rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu. Uvedená zákonná povinnosť pritom nie je viazaná na procesnú aktivitu príslušnej strany v spore, keďže sa týka samotnej podstaty výkonu právomoci dovolacieho súdu ako zjednocovateľa judikatúry (IV. ÚS 273/2021; ZNaU č. 58/2021).

13. Ústavný súd konštatuje, že nevyhnutným predpokladom na vznik povinnosti dovolacieho senátu vec predložiť na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu je existencia judikatúrneho odklonu, resp. vôľa dovolacieho senátu odchyliť sa od právneho názoru vysloveného v predchádzajúcom rozhodnutí. Judikatúrnym odklonom je pritom potrebné rozumieť zmenu už raz zaujatého výkladu určitého právneho predpisu (*Bobek, Kühn a kol.* Judikatura a právni argumentace. Auditórium 2013, s. 148 – 149, III. ÚS 46/2020). Inštitút veľkého senátu sa však musí aktivovať aj v prípadoch, keď je judikatúra najvyššieho súdu divergentná v dvoch líniách, ktoré reprezentujú rôzne rozhodnutia senátov najvyššieho súdu na riešenie tej istej otázky (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1VOBdo/1/2020 z 25. februára 2021). Spor o interpretáciu právnej normy pritom bude daný vždy, keď sú v najmenej dvoch rozhodnutiach najvyššieho súdu vyslovené právne názory, ktoré rovnakú právnu normu interpretujú (vykladajú) odlišným spôsobom (II. ÚS 139/2021).

14. Zjednodušene povedané, senát najvyššieho súdu je povinný postúpiť vec veľkému senátu podľa § 48 ods. 1 CSP nielen v situácii, ak sa chce odkloniť od právneho názoru vyjadreného v predchádzajúcom rozhodnutí iného senátu, ale aj v situácii, keď pri rozhodovaní o určitej otázke existuje rozdielna rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

15. O žiaden z týchto prípadov však vo veci sťažovateľa nejde. V posudzovanej veci totiž podľa názoru ústavného súdu nemožno uvažovať o existencii dvoch opozitných rozhodovacích línií najvyššieho súdu, resp. o „dvojkoľajnosti“ judikatúry v otázke riešenej dovolacím súdom v napadnutom rozsudku. Ako totiž správne uviedol dovolací súd (bod 15 napadnutého rozsudku), v rozhodnutí sp. zn. 7MCdo/1/2013 nebola primárne riešená otázka veľkosti „vykúpenia“ prevedeného spoluvlastníckeho podielu opomenutým podielovým spoluvlastníkom (t.j. či má tento spoluvlastník nárok na pomernú časť predaného podielu podľa veľkosti svojho vlastného spoluvlastníckeho podielu alebo na celý podiel zodpovedajúci predmetu prevodu), ale najvyšší súd sa zaoberal otázkou určitosti ponuky z predkupného práva a účinnosti prijatia ponuky navrhovateľom, a teda či v danej veci išlo o riadnu ponuku vyvolávajúcu zákonom predpokladané účinky aj o to, či oznámením navrhovateľa o využití predkupného práva došlo k účinnému prijatiu ponuky. Sporná právna otázka bola teda odlišná od sťažovateľovho prípadu, v ktorom o obsahové náležitosti ponuky a jej prijatia vôbec nejde. Názor, že ponuka povinného spoluvlastníka sa vzťahuje na celý podiel, ktorý zamýšľala previesť, a oprávneným spoluvlastníkom je k dispozícii celý tento podiel („prirastie“ im aj časť podielu, ktorá by pripadala na tých spoluvlastníkov, ktorí ponuku neprijali), vyjadril najvyšší súd v predmetnom rozhodnutí iba v rámci teoretických úvah bez odkazu na konkrétnu judikatúru, a teda nad rámec generálnym prokurátorom namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci. Riešenie sťažovateľom nastolenej spornej otázky týkajúcej sa rozsahu zákonného predkupného práva tak preto podľa

ústavného súdu reprezentujú rozhodnutia sp. zn. 2Cdo/91/2008 a 8Cdo/124/2018, s ktorých závermi sa stotožnil aj dovolací súd v tejto veci. Naopak, po oboznámení sa s obsahom rozhodnutia sp. zn. 7MCdo/1/2013, na ktoré sa spoliehal sťažovateľ, musí ústavný súd prisvedčiť konštatovaniu najvyššieho súdu, že toto rozhodnutie nebolo koncentrované na riešenie spornej právnej otázky, a teda ho podľa ústavného súdu nemožno považovať za rozhodnutie spôsobilé narušiť konzistentnosť dovolacej rozhodovacej praxe.

16. Ak preto najvyšší súd nepristúpil k postúpeniu veci veľkému senátu, pretože vzal do úvahy právne názory vyslovené v iných svojich minulých rozhodnutiach, ktoré svedčia v prospech zamietnutia sťažovateľovej žaloby, neporušil tým svoju zákonnú povinnosť vyplývajúcu z § 48 ods. 1 CSP. Z uvedených dôvodov nemožno uvažovať ani o porušení základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu garantovaného čl. 48 ods. 1 ústavy, preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákona o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

17. Porušenie práva na spravodlivé súdne konanie má podľa sťažovateľa spočívať v arbitrárnom a nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý sa nevysporiadal so všetkými jeho zásadnými argumentmi uplatnenými v dovolaní. Spochybňuje právny názor vyslovený najvyšším súdom (identickým ako v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/91/2008 a sp. zn. 8Cdo/124/2018), a to že pokiaľ nedôjde k dohode medzi spoluvlastníkmi, spoluvlastník má právo vykúpiť prevedený spoluvlastnícky podiel iba pomerne podľa výšky svojho podielu k podielom ostatných spoluvlastníkov.

18. Sťažovateľ teda činí sporným výklad § 140 v spojení s § 603 ods. 3 Občianskeho zákonníka poskytnutý krajským súdom a najvyšším súdom a je presvedčený, že ak nedôjde k dohode medzi spoluvlastníkmi, resp. ak spoluvlastníci ostanú pasívni, dotknutý podielový spoluvlastník, ktorý svoje predkupné právo uplatnil, má právo vykúpiť celý prevedený spoluvlastnícky podiel (nie iba pomernú časť).

19. Po detailnom oboznámení sa s dôvodmi napadnutého rozsudku sa ústavný súd nemôže stotožniť s tvrdením sťažovateľa, že najvyšší súd nereagoval na jeho zásadné dovolacie námietky. Práve naopak, najvyšší súd sa dostatočným spôsobom venoval podstate dovolacej argumentácie a s odkazmi na príliehavú vlastnú judikatúru zodpovedal pre vec kardinálnu otázku rozsahu zákonného predkupného práva opomenutého podielového spoluvlastníka. Neponechal bez povšimnutia konkrétne tvrdenia sťažovateľa, ktoré v celosti vyhodnotil ako nedôvodné a opomínajúce účel právnej úpravy predkupného práva (body 22 až 25 napadnutého rozsudku).

20. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoje uznesenie sp. zn. III. ÚS 633/2023, v ktorom podrobil ústavnému prieskumu rozsudok krajského súdu sp. zn. 9Co/131/2020 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/183/2021 v obdobnej veci, pričom ako ústavne udržateľný vyhodnotil konajúcimi súdmi prijatý právny záver, že aktívny spoluvlastník (ten, ktorý si uplatnil predkupné právo) má právo vykúpiť kúpnu zmluvou prevedený spoluvlastnícky podiel len

pomerne, teda len jeho časť pripadajúcu na jeho podiel v pomere k podielom ostatných spoluvlastníkov. Ústavný súd zdôraznil, že *«zákon spoluvlastníkov nezaväzuje k akejkoľvek postupnosti využívania regulovaných nástrojov. Ani v prípade, ak si zvolia variantu uvedení v § 603 ods. 3 OZ na prvom mieste a povinný spoluvlastník im nehnuteľnosť neponúkne na predaj, štát od nich neočakáva, že prípadnú žalobu nahrádzujúcu prejav vôle nadobúdateľa musia podať všetci. Skutočnosť, že sa niektorí z opomenutých spoluvlastníkov k žalobe nepripoja, je vecou ich slobodného rozhodnutia, tým však spôsobia, že do okruhu spoluvlastníkov vstúpi tretia osoba (nadobúdateľ). „Cenou“ za obmedzenie prvku ochrany vlastníckej štruktúry je v takom prípade iná dôležitá črta spoluvlastníckeho vzťahu, a to obmedzenie práva každého podielového spoluvlastníka právom ostatných spoluvlastníkov. Z popísaného konceptu právnej úpravy vyplýva, že presadenie záujmu na ochrane vlastníckej štruktúry, je v prvom rade vecou rozhodovania samotných spoluvlastníkov, nie vecou vôle štátu, resp. verejnej moci. Preto nadväzujúca súdna interpretácia a uplatnenie relevantných pravidiel Občianskeho zákonníka sú v rozhodujúcej miere determinované dispozíciami opomenutých podielových spoluvlastníkov, nie kogentnou zákonnou reguláciou.»*

21. Od týchto prijatých záverov pritom ústavný súd nenašiel dôvod odchyliť sa ani v prejednávanej (obdobnej) veci sťažovateľa. Na základe uvedeného preto uzatvára, že nemá pochybnosť o ústavnej konformite napadnutého rozsudku, pričom iba samotná skutočnosť, že sťažovateľ má na kvalitu odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu odlišný názor, resp. že výsledok konania nie je taký, aký si želal, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práva na spravodlivé súdne konanie a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. Ústavný súd totiž stabilne judikuje, že právo na spravodlivé súdne konanie nie je možné vykladať tak, že by sťažovateľovi garantovalo úspech v konaní alebo sa ním zaručovalo právo na rozhodnutie zodpovedajúce jeho predstavám. Obsahom tohto ústavne zaručeného práva je zabezpečenie práva na také súdne konanie, v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi za súčasnej aplikácie ústavných princípov (napr. I. ÚS 417/2022, IV. ÚS 672/2022, I. ÚS 177/2023). To v prejednanom prípade sťažovateľa naplnené bolo. Ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy:

22. K záveru o zjavnej neopodstatnenosti je potrebné dospieť, aj pokiaľ ide o tú časť ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Jeho porušenie totiž sťažovateľ odvíja od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva hmotného charakteru. Aj v tejto časti preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.4. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy:

23. Sťažovateľ sa síce v petite ústavnej sťažnosti explicitne domáha aj vyslovenia porušenia základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy, avšak bez toho, aby špecifikoval, ktoré z jednotlivých práv zaručených týmto článkom malo byť napadnutým rozsudkom porušené. Článkom 48 ods. 2 ústavy sa totiž priznávajú štyri základné procesné práva, a to (i) základné právo na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania, (ii) základné právo na verejné prerokovanie svojej veci; (iii) základné právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom; (iv) základné právo na prerokovanie svojej veci bez zbytočných priet'ahov.

24. Navyše, vo vzťahu k predmetnému základnému právu sťažovateľ nepredniesol v dôvodoch ústavnej sťažnosti žiadnu osobitnú argumentáciu, z ktorej by bolo možné vyvodiť, v čom má porušenie uvedeného základného práva spočívať. Absencia kvalifikovaného odôvodnenia tak predstavuje nedostatok, ktorý bráni ústavnému súdu považovať ústavnú sťažnosť v tejto časti za dostatočne odôvodnenú.

25. V tejto časti preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

26. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2024

Libor Duľa
predseda senátu